

Amb un regust d'antany

Pseudònim: J.M. Sentències Llatines

Opta al 37è Concurs Literari EL PERELLÓ 2019

MODALITAT POESIA - Categoria d'escriptors adults

**“Nullum est iam dictum
quod non dictum sit prius”**

(Ja no hi ha cap dita que no s'hagi dit abans)

Praeterita mutare non possumus

Si poguéssim, potser agafaríem
aquell altre camí que –entre cruïlles–
vam deixar fa dies a una banda.

Si poguéssim, modificariem
aquell mot exaltat i punyent
que se'ns escapà quan no volíem.

Si poguéssim, allí on vam posar
peròs, posariem abraçades.

Si es pogués... Mots, camins, abraçades...

Però no: *no podem canviar el passat.*

Mendacem memorem esse oportet

Les contradiccions de l'orador
–oimés quan aquest sap que s'ho inventa–
són camins en aigües pantanoses.

En dies de vent huracanat,
un castell de cartes que trontolla.

Un joc d'equilibri a gran altura,
fràgil passeig per un fil d'acer,
on l'error es paga car. No es pot
abaixar la guàrdia: *al mentider*
li convé tenir sempre memòria.

Mors omnia solvit

I ara s'estronquen aquells lligams
que tant havien costat d'estrènyer.
S'estronca el pas d'uns projectes comuns
que començaven a caminar.
S'estronquen, també, promeses fermes
que perjurà el segell de la sang.
I aquells anhels –cosits a consciència–
de tot el que hauria pogut ser...
I ara saps del cert que mai serà.
Perquè... *la mort tot ho desfà*. Tot.

Inter vepres rosae nascuntur

Fa dies que no veus sortir el sol.

Nàufrag en un ingent mar de llàgrimes,

no saps albirar enlloc terra ferma.

Has hagut d'acomiar entre plors

els progenitors que et van dur al món.

Però l'infantó –ja a punt d'arribar–

és qui t'obliga a mirar endavant.

I saps que la vida continua...

Perquè... *entre els esbarzers, neixen roses!*

Ben aviat hauràs de girar plana.

Plenus venter facile de ieiunis disputat

En un afer que no et compromet,

serà més senzill dir-hi la teva...

Sabràs fer lloança a la solitud

quan la multitud et reconforta.

Tindràs cent –o potser mil– opinions

sobre la petja de la pobresa

si en parles amb la butxaca plena.

I així en tants més casos. Perquè *un ventre*

tip pot discutir més fàcilment

sobre els dejunis. Digna coherència!

Certa amittimus, dum incerta petimus

Busquem jaure en paratge idíl·lic
mentre descuidem el que ens envolta...

Busquem guies que ens obrin camí
mentre fem errants la nostra via...

Busquem doll cabalós i perenne
mentre se'ns escola el que ens abeura...

I busquem, també, l'eternitat
mentre ens fuig l'instant que ens toca viure.

I així *perdem les coses segures*
mentre estem buscant les insegures.

In venere semper certat dolor et gaudim

Punxons que rematen l'estocada...

Ferides que no han cicatritzat.

La fruïció sobtada –mitja vida–,
tresor i bàlsam per a l'esperit.

Camps que continuen enfangats
mesos després de l'última pluja...

Descobrir estima desconeguda
d'un goig inefable i sense preu

que omple el cor fins a vessar. *En l'amor,*
sempre pugnen el dolor i la joia.

Deliberando saepe perit occasio

El dubte obceca i et du al bloqueig;

l'oportunitat fa vacil·lar.

Ben curulls d'indecisió, acabem

desfullant margarides ja nues.

Amarats de joia ens entumim,

incapaços ja de moure fitxa.

Sovint –l'oportunitat no espera–

es perd l'ocasió deliberant.

De res serveix la tria, si és tard.

S'esmuny el temps... i es tanquen les portes.

ludex damnatur cum nocens absolvitur

El biaix a una recta que ja mai
recuperarà la rectitud.

El bransoleig vacil·lant i erràtic
de balances desequilibrades.

La recerca d'una veu equànime
capaç d'atraure pols oposats.

Una sola escletxa i tot s'esberla...
el mot que esquerda la integritat.

Poc és molt! *El jutge és condemnat
quan un culpable és absolt.* I és just!

Aliena nobis, nostra plus aliis placent

L'enveja ens acaba corroint.

Ens plauen més les coses alienes;

i als altres, les nostres. Una absurda

set de la qual mai ens sadollem.

La gelosia ens masega el cor,

formigues obreres sense destí.

Un corc plepa que va rosegant...

I s'engreixa la indecència insana

d'aquest inconformisme insolent.

On ens portarà, tanta cobdícia?

Discipulus est prioris posterior dies

Demà voldràs demanar perdó
pels mots barroers que avui pronuncies.

Demà voldràs poder defensar
les idees que avui no fecundes.

I demà voldràs saber exercir
l'ofici que avui no has estudiat.

I demà voldràs col·lectar els fruits
d'uns arbres que encara no has plantat.

No has d'oblidar que *el dia següent*
sempre és deixeble de l'anterior.

Tranquillas etiam naufragus horret aquas

Ve d'una experiència negativa
l'escarment que et marcarà per a sempre.
Sents encara l'udol de la bèstia
que –agosarada– ha fet queixalada.
Com ombres quan marxa el sol, el blau
d'aquella nafra que encara dol.
El pes feixuc del record... *El naufrag*
té por fins i tot del mar en calma.
Algunes vivències no s'esborren
ni un dia per l'altre... ni mai.

Gutta cavat lapidem non vi sed saepe cadendo

És la suma de granets de sorra.

Constància. Tothom vol imposar-se'n...

però molts se n'oblidaran aviat.

El temps s'alia amb qui sap sortir-se'n.

Perquè la constància ho pot tot.

Escrita en majúscules. *La gota
que buida la pedra, no per la força
sinó caient sovint.* Sense pausa,

i gairebé sense fer soroll.

Perquè la constància tot ho pot.

Omnia tempus habent

Et rebotques sovint per la gespa
d'aquella infantesa enjogassada.

Vols tornar a viure l'adolescència
amb tota l'experiència d'avui?

Què faries si –quan tu volguessis–
poguessis tornar enrere al teu gust?

Però saps que la batalla és perduda
i que *cada cosa té el seu temps*.

Un reguitzell d'antigues vivències
s'escola en les aigües de l'enyor.

Accipitri columbas credere / Ovem lupo commisisti

Pots empassar-te tots aquells mots
que puguin regalar-te impropis...

Estalvia el gest i el pas incaut
i qualsevol precipitació
si el risc va més enllà de l'abisme.

És agosarat, el disbarat
de confiar els coloms a un esparver.

O el que és ben igual: *l'ovella al llop...*

Una excessiva temeritat,
filla d'una imprudència flagrant.

Inimicum quamvis humilem docti est metuere

No pots deixar de tenir present
el bruit del mar, que a voltes s'aïra;
ni menystenir el cabal d'un rierol
que un dia ja va negar les prades...

No pots mofar-te pas de la fam
per molt que avui tinguis el pap ple.

*És de savi témer un enemic
encara que aquest sigui petit.*

Faràs bé defugint tot menyspreu
si no vols acabar sent-ne reu.

Ignis, quo clarior fulsit, citius exstinguitur

Espanta, la rabior de la flama
entusiasta que es va esmorteint.

L'eficàcia escurça el procés –químic!–

que se sap caduc, i ja d'antuvi:

més velocitat, més brevetat.

El foc, com més esplendorós crema,

més de pressa s'extingeix. No falla.

Devora, la flama enjogassada;

temuda criatura afamada

que deixa aviat el plat ben buit.

Omnia flumina intrans in mare

Molts camins, moltes cruïlles, molts dubtes...

instants d'eterna vacil·lació.

Laberints de sortida impossible;

jeroglífics sense solució.

Però mai és tard si, per fi, s'arriba,

i poc importa el viaró escollit;

el que compta és que arribis a lloc.

Salven esculls, preses i meandres...

minvats de cabal o desbordats...

però *tots els rius van a parar al mar.*

Aequat omnes cinis

És, la igualtat, absurda utopia?

Ja el naixement marca diferències:

si ets d'aquí, si tu ets de més enllà...

Si tens un color o altre de pèl,

si tens un color o altre de pell.

I educació, i amics i família,

biaix d'una infantesa desigual.

I què compres, i allí on vius, i com...

L'equitat arriba el darrer dia.

Perquè *la cendra iguala tothom*.

Manus manum lavat

Calor i fred, yin i yang, dia i nit.
Fan conjunt, el complement perfecte
perquè l'un dóna sentit a l'altre.
Les orelles, els ulls, unes cames...
és la sintonia entre uns germans
que s'avenen a la perfecció.
No han trobat mai millor companyia!
Fixa't que *una mà renta l'altra*.
El súmmum del treball en equip,
una ideal compenetració.

Non omnibus aegris eadem auxilia conveniunt

Cada riu, un particular curs.

Cada bosc, inimitable arbrada.

Cada ocell, un cant distint i propi.

Elements de traça distingida;

singulars, únics, irrepetibles.

Sense parió. *No a tots els malalts*

van bé els mateixos remeis...

Cada persona és un món. O dos.

Un perill, barrejar naps i cols,

com posar tothom al mateix sac.

Nihil agenti dies longus est

La recerca dels tres peus del gat
just quan acabes de pentinar-lo...
Descabdella els cabdells que ell cabdella
abans de tornar a pentinar el gat.
La pendolada de la inacció
fa ploure crítica gratuïta;
mots nus, només per tapar silencis...
És –tan sols– un vincle matemàtic...
I no sol fallar: *el dia es fa llarg*
per a aquell qui no fa res. Quin llast!